

ורדה גינוסר: כיתורים

ימים הנוראים. ההוד מתרודד
התפארת נרעדת, בקצה הצמרת
אחווה בטירוף, עלון ירוקה,
גן ציבורי נעמד יחידי,
מרוקן ילדיו, התלתלים, הסרטים
הצבעוניים. הקטנים שבו היו
משחקים, עכשיו מיטלטלים, בין
ערימות גבוהות של חול שקים.
לפי שעתה צימחה קומתם ועלתה
בכל כלי ברזל להתנניע חזיתית,
וכל אחד יכולים את שיש לבצע,
וכל העם שואלים, את שיש משתמע.
גותר הגן יחידי, ואין ציבורו
אתו משכבר הגנים, ובלהות בין
בדיו באות, בערוגות הפורחות
במקום שרוח נוהג היה להשתעשע.

ימים הנוראים במקומנו עכשיו
הקיץ נופל נהפכו בו כל ארחותיו.

רמה נגועה בבוקר רסיסי,
מסך סמיד שמן ועשן, השמש
מנרתיקו יוצא פיופי הנזבל,
לא חדל, בין בוקר, וטוב,
שער רטוב, דם, מגבת וסבון,
סיגריה, גשם הפרזל, ושוב
דם, ובוקר טוב, גשר האדם, ארץ

ביגונף כל-כולי דרוכה, עד
 המקומות הרפים מנשוא חדורה חרדה,
 ערוכה להגנה מתוך עגלת טיול מתוק
 מזדקף לפתע התינוק, חמדת גני
 העולה פלהבות, עומד ונושק למצחי
 הבוער, ונוסק מולי מלב גן ציבורי
 עד תכלת מרקיע, יורה וקודח, טס
 וצונה אל לב המים העומדים עלי
 באבקי שמיים עמוקים.

ופתע היינו אמהות

ופתע היינו אמהות
 קטנות אמונה, קהל
 נרעדות מול סרטים
 רוטטים שורטים בצלוליד
 שקוף עד כאבנו, נקוב
 שוליים, פתוח עתידנו
 מביט מן המסך, לא כסף
 לא זהב,
 לא קרן המזבח.

אשה בבשר אחותה אחזה,
 חיל, ורעדה, והרפנת
 הראש ברחם התרוקנה.
 כל מה שנעשה ברחמים גדולים,
 ובא – ברחמים רפים,
 ועלה וגבה באש ובעשן
 וברוח ההרים הבוערים
 עלה
 ולא גווע.